

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců Mgr. Zdeňka Lehovce a JUDr. Renaty Polákové v právní věci

žalobkyně: **Ing. V. R.**, narozená xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx

zastoupená advokátem Mgr. Miroslavem Němcem
sídlem Borská 588/13, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group**, IČO 47116617
sídlem Pobřežní 665/21, 186 00 Praha 8

zastoupená advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o zaplacení 70 000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 12. března 2026, č. j. 39 C 288/2025-153,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 10 527 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Marka Vojáčka.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem označeným v záhlaví soud prvního stupně výrokem I. zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení částky 70 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení

ve výši 11,5 % ročně z částky 70 000 Kč od 17. 9. 2025 do zaplacení, výrokem II. soud uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku 23 486 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení částky 70 000 Kč s příslušenstvím z titulu bezdůvodného obohacení. Mezi účastnicemi byla dne 7. 1. 2011 uzavřena pojistná smlouva FLEXI č. xxx pro případ smrti nebo dožití s doplňkovou a úrazovou službou (dále jen „Pojistná smlouva“) s měsíčním pojistným ve výši 410 Kč, kterou považovala žalobkyně za neplatnou pro rozpor se zákonem, evropským právem a dobrými mravy. Za dobu trvání právního vztahu žalobkyně zaplatila na pojistném částku 90 000 Kč, žalovaná žalobkyni naopak vyplatila částku 23 735 Kč. Pojistná smlouva byla ukončena ke dni 30. 4. 2024 renovací, tj. uzavřením nové pojistné smlouvy.

3. Podle odůvodnění dospěl soud prvního stupně k závěru, že žaloba není důvodná. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že mezi účastnicemi byla dne 7. 1. 2011 uzavřena Pojistná smlouva s měsíčním pojistným ve výši 410 Kč a dne 8. 6. 2017 byl mezi účastnicemi uzavřen ještě Dodatek č. 2 k Pojistné smlouvě, jímž došlo k rozšíření pojištění, změně pojistné částky a změně měsíční částky pojistného. Doplnil, že žalobkyně dne 31. 5. 2017 podepsala a výslovně prohlásila, že byla seznámena s modelací vývoje pojištění při změně pojistné smlouvy včetně všech nákladových parametrů a poplatkové struktuře produktu i výše odkupného. Zdůraznil, že žalobkyně uhradila žalované na pojistném celkem částku 90 000 Kč s tím, že za poslední dva roky před podáním žaloby žalobkyně uhradila částku 5 040 Kč a za poslední tři roky před podáním žaloby uhradila částku 13 680 Kč, zatímco žalovaná žalobkyni vyplatila za poslední tři roky před podáním žaloby celkem částku 23 735 Kč (23 015 Kč v rámci renovace Pojistné smlouvy jako převod kapitálové hodnoty a 720 Kč jako přeplatek z původní Pojistné smlouvy použitý na úhradu pojistného nově uzavřené pojistné smlouvy). Soud prvního stupně předně sdělil, že v případě investičního životního pojištění, které přinejmenším ve významné části není určeno na krytí proti pojistnému nebezpečí, ale plní v podstatě investiční či spořící funkci, je pro smluvní strany a jejich práva a povinnosti podstatné, zda částka hrazená na tento účel (pojistné na hlavní pojištění) představuje investici či úsporu v plné výši, nebo zda je z ní hrazena úplata pojistiteli za navázání a utvoření tohoto smluvního poměru (poplatek na úhradu počátečních nákladů, které měly zahrnovat získání pojištění, vyhotovení pojistné smlouvy a zavedení do informačního systému); a pokud taková úplata hrazena je, tak kolik činí. Soud uvedl, že výši této úplaty (poplatku) v okamžiku uzavření pojistné smlouvy nebylo možno zjistit, a to ani při zahrnutí pojistných podmínek a sazebníku poplatků. Neurčitost výše úplaty tak považoval za podstatný nedostatek, jenž zakládá absolutní neplatnost právního jednání. Při absenci určitého ujednání o výši počátečních nákladů přitom není zřejmé, kolik pojistník za získání možnosti investovat či spořit prostřednictvím žalované platí, a není tak možno oddělit „investiční“ a „rizikovou složku“ předmětného právního poměru. Dodal, že výši počátečních nákladů nebylo možno v tomto okamžiku určit již jen proto, že se měly vypočíst teprve během trvání pojištění, celkovou částku počátečních nákladů by tedy bylo možno finálně vypočíst teprve na konci pojištění. S ohledem na závěr o absolutní neplatnosti Pojistné smlouvy soud již nezkoumal, zda sjednané smluvní podmínky měly charakter nepřiměřených či zneužívajících ujednání, neboť v případě absence podstatného ujednání způsobujícího neurčitost smlouvy, není na místě přezkoumávat takové ujednání z hlediska přiměřenosti, a nevznikl tak ani prostor pro aplikaci evropské směrnice. V této souvislosti poukázal soud na judikaturu Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 499/2023, sp. zn. 33 Cdo 3113/2023, sp. zn. 33 Cdo 3579/2022, sp. zn. 33 Cdo 48/2023, sp. zn. 33 Cdo 2020/2023. Soud prvního stupně však zároveň přisvědčil námitce promlčení vznesené žalovanou. Počátek běhu subjektivní dvouleté promlčecí lhůty dle § 107 odst. 1 občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“) spatřoval v okamžiku, kdy žalobkyně podepsala, že byla seznámena s modelací vývoje pojištění při změně pojistné smlouvy včetně výše odkupného, a byla tak prokazatelně seznámena s modelací pojištění, parametry a poplatky, tj. dne 31. 5. 2017. Doplnil, že od tohoto okamžiku (31. 5. 2017) měla

žalobkyně dostatečné podklady pro jednoduchou laickou úvahu o nevýhodnosti zvoleného pojistného produktu, povaze Pojistné smlouvy a jednání žalované, tudíž mohla učinit také úvahu o bezdůvodném obohacení na základě neplatnosti smlouvy. Poukázal přitom na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2127/21, jakož i na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 53 Co 147/2025. Soud prvního stupně pro úplnost poznamenal, že nárok žalobkyně na vydání bezdůvodného obohacení se ohledně jednotlivých zaplacených částek začal promlčovat, jakmile byly uhrazeny, a od tohoto okamžiku tak začala běžet objektivní tříletá promlčecí lhůta dle § 107 odst. 2 obč. zák. Připomněl, že za poslední tři roky před podáním žaloby žalobkyně žalované zaplatila celkem 13 680 Kč, zatímco žalovaná žalobkyni vyplatila 23 735 Kč. Soud neshledal námitku promlčení vznesenou žalovanou rozpornou s dobrými mravy a nedovodil ani, že by byla výrazem zneužití práva. V tomto ohledu konstatoval, že žalobkyni nic nebránilo zahájit řízení o vydání bezdůvodného obohacení před uplynutím promlčecí lhůty a žalovaná jí v tom nevytvořila žádnou překážku, současně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2020/2023, sp. zn. 28 Cdo 3594/2018. Doplnil, že žalovaná přistupovala k Pojistné smlouvě po celou dobu jako k platně sjednané a byla připravena poskytnout žalobkyni sjednanou pojistnou ochranu, tedy v případě pojistné události vyplatit žalobkyni pojistné plnění, v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 3113/2023. Kromě toho podotknul, že žalovaná nemohla z rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 25 Co 430/2017, rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1566/2017, ani z dohledového benchmarku ČNB č. 3/12 a č. 3/2019 dovodit neplatnost smluv o investičním životním pojištění, jež uzavřela se svými klienty. Sdělil, že žalovaná uplatnila ve vztahu k nepromlčeným platbám žalobkyně námitku započtení poskytnutých plnění. Vzhledem k tomu, že částka, kterou by měla žalobkyně vydat žalované, převyšuje částku, kterou by měla vydat žalovaná žalobkyni, shledal soud s odkazem na § 457 obč. zák. námitku započtení opodstatněnou, poukázav přitom na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2847/2015, sp. zn. 33 Odo 791/2005. O nákladech řízení rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř.

4. Proti rozsudku shora uvedenému podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce včasné odvolání. Odkázala na odvolací důvody dle § 205 odst. 2 písm. d), e), g) o. s. ř. Předně vytkla soudu, že zamítl provedení důkazu výročními zprávami žalované za kalendářní roky 2017 až 2024 a zprávami aktuára žalované za totéž období pro nadbytečnost. Dle jejího názoru z uvedených listin vyplývá, že si žalovaná byla vědoma systémové neplatnosti svých pojistných smluv a v návaznosti na judikaturu Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2865/2016 a Městského soudu v Praze sp. zn. 25 Co 430/2017, jež reagovaly na koncept pojistných smluv žalované v obecné rovině, začala vytvářet účelové rezervy, které do roku 2018 ještě neměla a jež postupně navyšovala. Zdůraznila, že žalovaná, přesto, že musela mít na základě zmíněných rozhodnutí Nejvyššího soudu a Městského soudu v Praze vědomost o systémové neplatnosti pojistných smluv, žalobkyni nijak neinformovala o možné právní vadě Pojistné smlouvy a ani nic neučinila pro zhojení právně závadného stavu, naopak pokračovala ve strhávání srážek na vrub kapitálové hodnoty pojištění, přičemž svým jednáním způsobovala škodu státnímu rozpočtu neodvedením DPH a daně z příjmů fyzických osob. Závěr soudu prvního stupně, že žalovaná nevěděla o neplatnosti pojistných smluv, proto považovala za nesprávný. Dále namítla, že soud prvního stupně nesprávně určil počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty, když za rozhodný okamžik považoval podání žádosti o změnu pojistné smlouvy dne 31. 5. 2017. V této souvislosti uvedla, že o bezdůvodném obohacení a o důvodech neplatnosti Pojistné smlouvy se dozvěděla až po poradě s právním zástupcem, který provedl právní rozbor smluvního vztahu vyplývajícího z pojistné smlouvy a obeznámil ji s vadami smlouvy, poukázala přitom na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 30 Co 235/2025, sp. zn. 25 Co 50/2026, jakož i na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2460/17. Doplnila, že o tom, že neměla pochybnost, natož vědomost o neplatnosti Pojistné smlouvy, svědčí i skutečnost, že nadále hradila sjednané pojistné, resp. neučinila žádné právní jednání směřující k ukončení Pojistné smlouvy. Dále vyjádřila přesvědčení, že soud prvního stupně pochybil, pokud aplikoval objektivní promlčecí lhůtu dle § 107 odst. 2 obč. zák., neboť dle ustálené judikatury Městské soudu v Praze (sp. zn. 29 Co 492/2021, sp. zn. 29 Co 157/2024, sp. zn. 29 Co 335/2024, sp. zn. 28 Co 98/2025)

nelze objektivní promlčecí lhůtu použít, neboť by to vedlo k porušení zásady efektivity ochrany spotřebitele. Žalobkyně nesouhlasila ani s postupem soudu ohledně vypořádání vzájemných plnění, jímž posuzoval vzájemné plnění pouze v rozsahu nepromlčených plnění za poslední tři roky. Podle názoru žalobkyně mají být zúčtována veškerá vzájemně poskytnutá plnění, nikoli pouze nepromlčené pohledávky z titulu bezdůvodného obohacení, k tomu odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 52/2002, jakož i Městského soudu v Praze sp. zn. 29 Co 335/2024, sp. zn. 30 Co 235/2025, sp. zn. 62 Co 255/2025, sp. zn. 72 Co 335/2025. Konstatovala také, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení ochrany spotřebitele před zneužívajícími ujednáními a je v přímém rozporu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie vztahující se zejména k výkladu směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. 4. 1993 (C-243/08, C-742/10, C-76/10), ale i s nálezy Ústavního soudu (sp. zn. Pl. ÚS 45/17, sp. zn. II. ÚS 78/19), které ukládají obecným soudům povinnost aktivně chránit spotřebitele a přihlížet ke zneužívajícím smluvním ujednáním i bez návrhu. Dodala, že soud prvního stupně měl povinnost posoudit napadená smluvní ujednání z hlediska jejich zneužívající povahy. Dle jejího názoru celek smluvních ujednání o rizikovém pojistném, poplatcích a nákladech představuje nepřiměřené ujednání podle § 56 odst. 1 a odst. 3 písm. g), a i) obč. zák., a zároveň se také jedná o zneužívající ujednání ve smyslu Směrnice. V této souvislosti upozornila i na inkorporační doložku Pojistné smlouvy, podle níž měla žalovaná právo v průběhu pojištění měnit či doplňovat Sazebník, aniž by byla jakkoliv omezena co do rozsahu či četnosti změn. Žalobkyně považovala toto ujednání za nepřiměřené ve smyslu § 56 odst. 3 písm. h) obč. zák., jelikož žalované dovolovalo jednostranně změnit smluvní podmínky bez důvodu sjednaného ve smlouvě. Připomněla, že z rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 29 Co 26/2022, sp. zn. 29 Co 157/2024 a sp. zn. 28 Co 98/2025, plyne, že neurčitá smluvní ujednání mohou být zároveň zneužívající ve smyslu Směrnice. Poukázala také na rozhodnutí SDEU C-630/23, dle kterého podléhají přezkumu z hlediska zneužívajících ujednání i ta ujednání, u nichž byla konstatována neplatnost z jiného důvodu. Uzavřela, že soud prvního stupně opomenul rozhodnout v souladu s unijními požadavky, čímž porušil právo žalobkyně na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. V závěru žalobkyně navrhla, aby odvolací soud položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie týkající se výkladu unijního práva pro případ, že by měl pochybnosti o aplikaci Směrnice 93/13/EHS. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě vyhoví a přizná jí náhradu nákladů řízení, případně aby rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. Žalovaná se k odvolání písemně vyjádřila prostřednictvím svého právního zástupce a rozhodnutí soudu prvního stupně označila za věcně správné. K námitce žalobkyně ohledně neprovedení navržených listin k důkazu uvedla, že žádná ze skutečností, na něž žalobkyně poukazuje (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2865/2016, rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 27 Co 430/2017, Výroční zprávy, sdělení ČNB), neprokazuje vědomost žalované o inkasu bezdůvodného obohacení ve vztahu ke konkrétní Pojistné smlouvě. Doplnila, že žalobkyně navrhuje důkazy k prokázání skutečností ve vztahu k jiným pojistným smlouvám, které nic nevypovídají o neplatnosti Pojistné smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a žalovanou, přičemž každou smlouvu je třeba posuzovat individuálně, odkázala přitom na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 18 Co 218/2025, sp. zn. 70 Co 280/2025. Konstatovala, že soudy všech instancí vždy odmítly jako nedůvodné argumenty obdobné těm vznášeným žalobkyní s odůvodněním, že uvedené skutečnosti neprokazují vědomost žalované o neplatnosti konkrétní pojistné smlouvy, přičemž ze zjištěných skutečností vyplývá, že žalovaná se chovala k pojistné smlouvě jako platné, kdy podle ní i plnila, dále že rozhodnutí soudu nemá hromadný účinek ani není pramenem práva, tudíž je závěr o tom, že by žalovaná měla na základě rozhodnutí soudu o jiné pojistné smlouvě oslovit všechny další pojistníky, zjednodušený a nesprávný, a konečně že námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy, mimo jiné i proto, že žalovaná nebránila žalobkyni ve včasném uplatnění práva. V této souvislosti poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1984/22, sp. zn. III. ÚS 94/21, sp. zn. III. ÚS 2438/23, sp zn. III. ÚS 2127/21, jakož i na rozhodnutí Nejvyššího soudu

sp. zn. 33 Cdo 3579/2022, a Městského soudu v Praze. Zdůraznila, že Pojistnou smlouvu považovala vždy za platnou a jako k takové k ní i přistupovala, když po celou dobu trvání pojistného vztahu poskytla žalobkyni pojistné plnění, pojistnou ochranu a pravidelně jí zasílala rekapitulace Pojistné smlouvy. Dále nesouhlasila s názorem žalobkyně, že počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty, tedy vědomost o neplatnosti Pojistné smlouvy, má být vázán na sdělení takové skutečnosti advokátem, udělení plné moci advokátovi nebo zaslání výzvy k vydání bezdůvodného obohacení. Dle jejího názoru je uvedený závěr nesprávný a výrazně menšinový v rozhodovací praxi soudů, když většina senátů odvolacího soudu dovozuje počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty k okamžiku, kdy se žalobkyně mohla seznámit s výročními dopisy (Rekapitulacemi), a získat tak laické povědomí, že se smlouvou není něco v pořádku, současně odkázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 14 Co 442/2025, sp. zn. 13 Co 250/2025, sp. zn. 20 Co 237/2025, rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 18 Co 127/2025, a rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2298/2025. Konstatovala, že žalobkyně nemusela nutně vědět, že Pojistná smlouva je neplatná a že placením pojistného se žalovaná v důsledku neplatnosti smlouvy bezdůvodně obohacuje na úkor žalobkyně, ale stačilo pouhé tušení okolností, ze kterých by mohla mít alespoň laické povědomí o tom, že s Pojistnou smlouvou je něco v nepořádku. Dále se ohradila proti námitce žalobkyně, že v dané věci nelze aplikovat objektivní promlčecí lhůtu dle § 107 odst. 2 obč. zák. a poukázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 70 Co 280/2025, sp. zn. 54 Co 231/2025, sp. zn. 17 Co 448/2024, sp. zn. 13 Co 250/2025, sp. zn. 16 Co 225/2025, která dospěla k opačnému názoru, tedy, že nárok žalobkyně je promlčen v objektivní promlčecí lhůtě. Vzhledem k tomu, že odkaz na zásadu efektivity vyplývající z unijního práva není přiléhavý, není dle jejího názoru ani žádný důvod k neaplikování tříleté objektivní promlčecí lhůty (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 206/2025, sp. zn. 33 Cdo 2298/2025). K námitce žalobkyně týkající se vypořádání vzájemných plnění dle § 457 obč. zák. sdělila, že rozhodnutí, na něž žalobkyně odkazovala, nejsou relevantní, neboť Nejvyšší soud se ve svém rozhodnutí nezabýval dopadem námitky promlčení při vypořádání plnění dle § 457 obč. zák. a rozhodnutí Městského soudu v Praze lze považovat za v praxi výrazně menšinová. V této souvislosti upozornila na rozhodnutí Městského soudu v Praze, jež aplikují promlčení ve vztahu ke každému dílčímu plnění z neplatné smlouvy a vypořádávají pouze nepromlčená plnění účastníků sp. zn. 25 Co 349/2025, sp. zn. 18 Co 325/2025, sp. zn. 15 Co 247/2025, sp. zn. 16 Co 256/2025, sp. zn. 35 Co 394/2025, sp. zn. 72 Co 13/2025 atd., jakož i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 231/2026. Podotkla, že senáty 29 Co a 62 Co již sjednotily svou rozhodovací praxi s ostatními senáty Městského soudu v Praze a rovněž při vypořádání zohledňují toliko nepromlčené plnění stran (sp. zn. 29 Co 335/2024, sp. zn. 29 Co 53/2026, sp. zn. 29 Co 63/2026, sp. zn. 62 Co 65/2025). K námitce žalobkyně, že Pojistná smlouva odkazuje na platný přehled poplatků a přehled parametrů, aniž by výslovně upravovala rozsah či četnosti změn, sdělila, že i takové ujednání by ve světle judikatury Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2298/2025, bylo možno hodnotit výlučně z hlediska jeho neurčitosti, nikoli nepřiměřené povahy. Doplnila, že namítá-li žalobkyně, že Pojistná smlouva ujednání vůbec neupravuje nebo je upravuje nekonkrétně, nelze takové ujednání podrobit testu přiměřenosti dle § 56 obč. zák. V tomto ohledu poznamenala, že test přiměřenosti předpokládá existenci konkrétního smluvního ujednání, a nelze jím poměřovat něco, co ve smlouvě není, případně je nekonkrétní, poukázala přitom na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 14 Co 23/2026, sp. zn. 16 Co 325/2025. Připomněla, že ujednání nemohou být nekonkrétní (neurčitá) a zneužívající zároveň, k čemuž se opakovaně ve svým rozhodnutích vyjádřil Ústavní i Nejvyšší soud (sp. zn. II. ÚS 372/26, sp. zn. I. ÚS 3681/25, sp. zn. IV. ÚS 1984/22, sp. zn. IV. ÚS 2429/23, sp. zn. 33 Cdo 2298/2025, sp. zn. 33 Cdo 714/2025, atd.). Konstatovala, že pokud žalobkyně tvrdí, že ujednání týkající se změn Sazebníku jsou zneužívající, a současně uvádí, že Pojistná smlouva neupravuje způsob změny Sazebníku, je taková žaloba vnitřně rozporná, neboť napadená ujednání nemohou být s ohledem na zmiňovanou judikaturu neurčitá a zneužívající zároveň. Dodala, že § 56 odst. 2 obč. zák. navíc vylučuje aplikaci testu přiměřenosti na ujednání vymezující předmět plnění nebo cenu plnění, v tomto ohledu poukázala

na rozhodnutí sp. zn. 14 Co 23/2026. Dle jejího názoru žalobkyně netvrdí ani neprokazuje naplnění předpokladů v rámci testu přiměřenosti, tedy v čem konkrétně spočívá rozpor s požadavkem dobré víry, jakou konkrétní významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran měla tato ujednání založit. Dále sdělila, že režim ochrany spotřebitele je založen na zásadě, že případné nepřiměřené ujednání pro spotřebitele závazné není, zatímco smlouva jako celek zůstává zachována, může-li bez takového ujednání nadále existovat, zároveň odkázala na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 625/03, sp. zn. IV. ÚS 1783/11, jakož i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 499/2023. V této souvislosti upozornila, že žalobkyně směšuje dva odlišné režimy, tj. posouzení nepřiměřené smluvní podmínky, jehož následkem je toliko nezávaznost či neplatnost konkrétního ujednání, a absolutní neplatnost celé smlouvy pro absenci podstatné náležitosti. Žalovaná proto považovala položení předběžné otázky SDEU, jež navrhovala žalobkyně, za zjevně nadbytečné. Uvedla, že podnět žalobkyně naplňuje všechny tři výjimky z případné povinnosti soudu (proti jehož rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky) podat předběžnou otázkou, když předmětná otázka unijního práva není významná pro řešení dané věci, neboť zde neexistuje žádná právní nejistota, která by položení předběžné otázky odůvodňovala. Podotkla, že podnět žalobkyně směřuje pouze k potvrzení vlastní (nesprávné) právní argumentace, což je nepřípustné. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

6. Odvolací soud z podnětu včasného odvolání přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.

7. Soud prvního stupně aplikoval náležitou právní úpravu, účinnou ke dni uzavření předmětné pojistné smlouvy. Dle § 3028 odst. 3 o. z. se posuzovaný nárok řídí dosavadními právními předpisy, tj. právní úpravou zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013, a zákona č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě.

8. Podle § 457 obč. zák. je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal.

9. Podle § 107 odst. 1 obč. zák. se právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení promlčí za dva roky ode dne, kdy se oprávněný dozví, že došlo k bezdůvodnému obohacení a kdo se na jeho úkor obohatil. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se nejpozději právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení promlčí za tři roky, a jde-li o úmyslné bezdůvodné obohacení, za deset let ode dne, kdy k němu došlo.

10. Odvolací soud se nejprve zabýval otázkou platnosti Pojistné smlouvy a v tomto směru se plně ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že v pojistné smlouvě nebyla jasně a srozumitelně stanovena výše poplatků, jež měly být hrazeny snížením určitého procenta z počtu počátečních jednotek ročně na účtu pojistníka. Výsledná hodnota pojistného plnění se tak sjednáním oprávnění pojistitele snižovat kapitálovou hodnotu o blíže nespecifikované náklady (poplatky) v čl. 4 Speciálních pojistných podmínek pro FLEXI životní pojištění stala zcela neurčitou. Odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně také v tom, že při absenci určitého ujednání o výši nákladů (poplatků) není zřejmé, kolik pojistník za získání možnosti investovat či spořit platí, což ve svém důsledku znamená, že nebyla jasně sjednána výše pojistného plnění. Nejvyšší soud v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 13. 2. 2019, sp. zn. 31 Cdo 1566/2017, položil základ pro judikaturu týkající se pojistných smluv a zejména zdůraznil následky obcházení povinnosti upravené v § 4 odst. 4 zákona o pojistné smlouvě (ve znění účinném do 3. 3. 2012) tím, že část pojistných podmínek je včleněna do dalších dokumentů, aniž by s nimi byl pojistník prokazatelně seznámen. Takovému jednání nelze poskytnout právní ochranu. V projednávané věci smluvní dokumenty neobsahují pojistně matematické zásady a přehled poplatků, z nichž by pojistník mohl zjistit skutečnou výši nákladů, které mu pojistitel bude

v souvislosti s uzavřenou smlouvou účtovat. Soud prvního stupně tedy správně hodnotil Pojistnou smlouvu jako absolutně neplatnou v celém rozsahu.

11. Za situace, kdy byla Pojistná smlouva uzavřená mezi účastnicemi shledána absolutně neplatnou z důvodu neurčitosti, soud prvního stupně nepochybil, pokud žalobou uplatněný nárok na peněžité plnění kvalifikoval jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení podle § 457 obč. zák., dle něhož jsou účastníci neplatné smlouvy povinni vrátit si vzájemně vše, co podle ní dostali.

12. Na základě uvedených závěrů se pak soud prvního stupně správně zabýval otázkou, zda došlo k promlčení práva žalobkyně na vydání bezdůvodného obohacení a správně aplikoval na posuzovanou otázku § 107 obč. zák. Prvoinstanční soud rovněž příléhavě poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž objektivní a subjektivní promlčecí lhůty počínají, běží a končí nezávisle na sobě, přičemž platí, že skončí-li běh jedné z nich, právo se promlčí i přesto, že oprávněnému ještě běží druhá promlčecí lhůta (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 28 Cdo 1421/2015).

13. Odvolací soud považuje za správný i závěr soudu prvního stupně ohledně počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty. Soud prvního stupně při určení počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty dle § 107 odst. 1 obč. zák. dovodil, že žalobkyně mohla nabýt subjektivní vědomost o rozhodných skutečnostech již dne 31. 5. 2017, kdy podepsala změnu pojistné smlouvy a výslovně prohlásila, že byla seznámena s modelací vývoje pojištění při změně pojistné smlouvy včetně výše odkupného, všech nákladových parametrů a poplatkové struktuře produktu. Obecně platí, že pro určení okamžiku počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty je podstatná znalost okolností rozhodných pro možnou vědomost o bezdůvodném obohacení. Dle judikatury Ústavního soudu, na níž ostatně příléhavě poukázal také soud prvního stupně, je třeba při určení počátku plynutí subjektivní dvouleté promlčecí lhůty odvozovat vědomost o skutkových okolnostech od okamžiku, kdy mohla žalobkyně reálně seznat vznik bezdůvodného obohacení, tedy kdy si alespoň v laické rovině osvojila právní závěr o bezdůvodnosti poskytnutého plnění, tj. o neplatnosti smlouvy, podle níž bylo plněno (srov. nález Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2022, sp. zn. III. ÚS 2127/21). V daném případě mohla žalobkyně i podle názoru odvolacího soudu pojmout podezření, že s Pojistnou smlouvou je něco v nepořádku již z obsahu změny Pojistné smlouvy podepsané dne 31. 5. 2017. Žalobkyni byla v rámci podpisu změny Pojistné smlouvy předestřena také modelace vývoje pojištění při změně pojistné smlouvy s předpokládaným vývojem kapitálové hodnoty spolu s grafickým znázorněním přehledu (zejména závěrečnou tabulkou) celkově zaplaceného pojistného (239 704 Kč), nákladů pojistitele (34 684 Kč), rizikového pojistného (120 070 Kč) a pojistného k investování (84 950 Kč). Žalobkyně tedy již dne 31. 5. 2017, kdy svým podpisem stvrdila, že byla seznámena s předpokládaným vývojem kapitálové hodnoty a standardizovaným ukazatelem nákladovosti, mohla na základě obdržených informací seznat, že smlouva není v její prospěch a že se na základě ní žalované dostane bezdůvodného obohacení. Za této situace dospěl odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně k závěru, že právě nejpozději tímto okamžikem, tedy dne 31. 5. 2017, mohla žalobkyně získat alespoň laickou představu o bezdůvodném obohacení, která dle názoru odvolacího soudu postačovala k tomu, aby se žalobkyně mohla domáhat svých nároků soudní cestou. Odvolací soud proto považoval za rozhodný okamžik pro počátek běhu dvouleté subjektivní promlčecí lhůty datum podpisu žádosti o změnu Pojistné smlouvy včetně modelace vývoje pojištění dne 31. 5. 2017. Dvouletá subjektivní lhůta ve smyslu § 107 odst. 1 obč. zák. tak uplynula dne 31. 5. 2019. S ohledem na skutečnost, že žaloba byla podána dne 7. 10. 2025, je nárok žalobkyně na vydání bezdůvodného obohacení představovaného částkami uhrazeného pojistného promlčen v této subjektivní lhůtě.

14. I za situace, kdy by pohledávka žalobkyně nebyla promlčena v subjektivní promlčecí lhůtě běžící od podpisu žádosti o změnu v Pojistné smlouvě FLEXI životní pojištění a připojené modelace vývoje pojištění při změně pojistné smlouvy včetně výše odkupného (dne 31. 5. 2017), tak by došlo k promlčení větší části nároku žalobkyně v tříleté objektivní promlčecí lhůtě, jak správně konstatoval soud prvního stupně. Odvolací soud souhlasí s prvoinstančním soudem v tom,

že u práva na vydání bezdůvodného obohacení sestávajícího z jednotlivých oddělitelných plateb pojistného se běh objektivní promlčecí lhůty posuzuje u každé z těchto plateb samostatně, přičemž tříletá objektivní promlčecí lhůta počíná běžet ohledně každé jednotlivé platby již jejím uskutečněním (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2021, sp. zn. 28 Cdo 3708/2020, či rozsudek ze dne 12. 11. 2024, sp. zn. 28 Cdo 2662/2024). V poměrech posuzované věci je proto nárok žalobkyně na vydání bezdůvodného obohacení představovaného částkami pojistného uhrazeného dříve než tři roky před podáním žaloby, tj. před 7. 10. 2022, promlčen v důsledku uplynutí objektivní promlčecí lhůty. V době tří let před podáním žaloby, tj. od 7. 10. 2022, žalobkyně zaplatila žalované ještě celkem 13 680 Kč, zatímco žalovaná vyplatila v tomto období žalobkyni celkem 23 735 Kč, tyto částky tedy zůstaly nepromlčeny. Částka, již žalobkyně obdržela od žalované však výrazně převyšuje částku, kterou žalované zaplatila. Žalobkyně tudíž za situace, kdy žalovaná vznesla námitku započtení, dle odvolacího soudu nemá nárok na další plnění z titulu vydání bezdůvodného obohacení. Soud prvního stupně proto nepochybil, pokud shledal námitku započtení vznesenou žalovanou opodstatněnou, a správně také uzavřel, že nárok žalobkyně byl v části, v níž by nebyl objektivně promlčen (13 680 Kč), žalovanou uhrazen.

15. Uvedený závěr přitom není v rozporu s § 457 obč. zák., který ukládá vrácení bezdůvodného obohacení, avšak nestanoví pravidlo, jak postupovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2026, sp. zn. 33 Cdo 231/2026). Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 2847/2015, plyne aprobovaný závěr, že v případě oboustranné povinnosti vrátit si plnění v režimu § 457 obč. zák. jde o tzv. synallagmatický (vzájemně podmíněný) závazek. Byla-li obě plnění, která si účastníci neplatné smlouvy navzájem poskytli, peněžitá nebo jde-li o plnění, za něž musí být poskytnuta náhrada v penězích (§ 458 odst. 1 obč. zák.), projevuje se specifická povaha ustanovení § 457 obč. zák. i tím, že v soudním řízení o žalobě na vrácení plnění z neplatné nebo zrušené smlouvy lze přiznat pouze nárok na vrácení toho, oč peněžité plnění žalobce (nebo peněžitá náhrada za ně) přesahuje peněžité plnění (nebo peněžitou náhradu za ně) poskytnuté mu podle smlouvy žalovaným. V souladu s těmito pravidly soud postupuje i bez návrhu, respektive bez uskutečnění projevu vůle směřujícího k započtení. Citované závěry přitom nijak nevylučují závěr o promlčení žalobou uplatněného nároku v dané věci založený na shora uvedených důvodech. Podle § 581 odst. 2 obč. zák. platí, že jednostranně nelze započíst pohledávky promlčené. K takovému jednostrannému zápočtu přitom nemůže dojít ani v rámci soudního řízení, kdy soud postupuje na základě shora uvedené judikatury i bez návrhu. V posuzované věci navíc žalovaná projevila vůli započíst svoji pohledávku na vydání bezdůvodného obohacení toliko na nepromlčenou část nároku žalobkyně. Platí přitom, že promlčení se posuzuje k okamžiku, kdy se pohledávky setkaly, tedy kdy dospěla pohledávka později splatná. Jelikož k zaplacení částky 23 735 Kč žalovanou žalobkyni došlo v rámci převodu kapitálové hodnoty z původní Pojistné smlouvy na novou pojistnou smlouvu na základě renovace Pojistné smlouvy k 1. 5. 2024, je zřejmé, že v okamžiku setkání pohledávek již byl nárok žalobkyně z větší části promlčen, nepromlčenou zůstala toliko částka 13 680 Kč. K tomu odvolací soud poznamenává, že většina senátů odvolacího soudu posuzuje otázku možnosti soudního vyúčtování promlčených a nepromlčených pohledávek stejným způsobem zcela standardně (srov. rozsudek Městského soudu sp. zn. 70 Co 254/2024, sp. zn. 54 Co 231/2025, sp. zn. 25 Co 50/2026, sp. zn. 16 Co 50/2026, sp. zn. 14 Co 23/2026). Rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 29 Co 335/2024, na které odkazovala žalobkyně, neobstálo v dovolacím přezkumu a bylo částečně zrušeno rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2025, sp. zn. 33 Cdo 2298/2025.

16. Odvolací soud se dále zabýval námitkou žalobkyně ohledně aplikace evropského práva týkajícího se ochrany spotřebitele před zneužívajícími smluvními ujednáními (tj. směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách) a s tím souvisejícím neuplatněním objektivní promlčecí lhůty, a ani v tomto směru neměl důvod odchýlit se od závěrů učiněných soudem prvního stupně. Předně je třeba zdůraznit, že v posuzované věci je důvodem neplatnosti smlouvy, jak již bylo výše vysvětleno, neurčitost podstatných smluvních ujednání, nikoli jejich nepřiměřenost ve smyslu tzv. generální klauzule (čl. 3 odst. 1) směrnice Rady

č. 93/13/EHS. Ústavní soud se této otázce věnoval již v usnesení ze dne 6. 9. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1984/22, jehož předmětem byl spor o platnost smlouvy o investičním životním pojištění uzavřené v roce 2012, včetně posouzení souvisejících otázek promlčení. V uvedeném rozhodnutí Ústavní soud jednoznačně konstatoval, že závěry rozsudku SDEU C-485/19 nejsou ve sporech ze smluv o investičním životním pojištění použitelné. Tento závěr odůvodnil odlišnými skutkovými a právními okolnostmi. Na rozdíl od případu posuzovaném SDEU (posuzované smlouvě o spotřebitelském úvěru od nebankovní společnosti) se totiž v případě smluv o investičním životním pojištění nevyskytují žádná zneužívající ustanovení. V této souvislosti Ústavní soud poukázal mj. i na úřední sdělení České národní banky ze dne 2. 5. 2012, ve kterém tento regulátor rovněž nedospěl k závěrům o existenci zneužívajících ustanovení. V usnesení ze dne 10. 1. 2024, sp. zn. IV. ÚS 2429/23, Ústavní soud potvrdil své předchozí závěry a aproboval závěr Nejvyššího soudu vyslovený v usnesení ze dne 27. 6. 2023, č. j. 33 Cdo 3579/2022-179, že neplatnost pojistné smlouvy nebyla důsledkem porušení unijních pravidel (nepřiměřené ujednání ve smyslu generální klauzule podle čl. 3 odst. 1 směrnice Rady č. 93/13/EHS), nýbrž šlo o neplatnost a z ní odvozovaný nárok vyplývající z obecných pravidel týkajících se uzavírání smluv (absence určitého ujednání podle § 37 obč. zák., tedy vadu projevu). V rozsudku ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. 33 Cdo 499/2023, proti němuž byla podaná ústavní stížnost odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2024, sp. zn. III. ÚS 2438/2023, Nejvyšší soud vysvětlil, že spočívá-li neplatnost pojistné smlouvy v absenci určitého podstatného ujednání (resp. v jeho obsahové nedostatečnosti), pak takové neúplné ujednání logicky vzato nelze podrobit přezkumu z hlediska jeho přiměřenosti podle § 56 odst. 1 obč. zák. Nemůže tedy vedle sebe obstát závěr, že smlouva určité ujednání neobsahuje, a závěr, že „takové ujednání“ je nepřiměřené. Jednoduše řečeno, to, co ve smlouvě sjednáno není, nemůže ani podléhat testu přiměřenosti (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2024, sp. zn. 33 Cdo 3113/2023). Z ustálené rozhodovací praxe také vyplývá, že povinnost vnitrostátních soudů aplikovat tzv. zásadu efektivity je vázána na případy zjevného porušení unijního práva, což není případ, kdy důvodem neplatnosti pojistné smlouvy byla neurčitost či absence obligatorních smluvních ujednání. Odvolací soud proto ve světle shora uvedených judikaturních závěrů, které lze nepochybně vztáhnout i na nyní projednávanou věc, uzavírá, že nárok (pojistníka – spotřebitele) na vydání bezdůvodného obohacení vzniklého plněním dle neplatné smlouvy o životním pojištění, kdy neplatnost smlouvy zakládá absence (neurčitost) podstatného ujednání, není přímým nárokem spotřebitele vyplývajícím z porušení unijního práva, a nejde tedy o případ, kdy unijní právo brání použití § 107 odst. 2 obč. zák.

17. Zcela shodně se v řadě svých dalších rozhodnutí vyjádřil jak Ústavní soud (např. usnesení ze dne 11. 3. 2026, sp. zn. II. ÚS 372/26), tak i Nejvyšší soud (např. usnesení ze dne 25. 7. 2023, sp. zn. 33 Cdo 48/2023, rozsudek ze dne 26. 11. 2025, sp. zn. 33 Cdo 2298/2025, rozsudek ze dne 21. 1. 2026, sp. zn. 33 Cdo 714/2025 nebo usnesení ze dne 22. 4. 2026, sp. zn. 33 Cdo 231/2026). Pokud jde o rozhodnutí SDEU, na něž poukazovala žalobkyně, odvolací soud pro úplnost dodává, že tyto nejsou pro posuzovanou věc relevantní, neboť dopadají na jiné situace, a proto k nim odvolací soud nepřihlížel. Stejně tak odvolací soud nepovažoval za příléhavé odkazy žalobkyně na rozhodnutí senátů Městského soudu v Praze 29 Co a 28 Co, v nichž soudy nerespektovaly výše citovanou judikaturu Ústavního a Nejvyššího soudu, a jejichž rozhodovací praxe byla ve většině případů již překonána.

18. Odvolací soud s ohledem na shora citovanou judikaturu Ústavního a Nejvyššího soudu neshledává žádný důvod pro předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie k výkladu zneužívajících ujednání ve smyslu směrnice Rady 93/13/EHS. Odvolací soud navíc není soudem poslední instance, tudíž není k předkládání předběžných otázek povinen.

19. Ani odvolací soud pak, stejně jako soud prvního stupně, neshledal v posuzované věci žádné okolnosti, pro něž by námitka promlčení mohla být posouzena jako rozporná s dobrými mravy. Námitka promlčení je regulérním zákonným institutem a její vznesení zásadně dobrým mravům neodporuje. Mohou však nastat případy, kdy je uplatnění této námitky výrazem zneužití práva,

případně situace, kdy jedna ze stran udržuje svým postupem druhou stranu záměrně v nejistotě, čímž přispěje k marnému uplynutí promlčecí lhůty. V daném případě podle názoru odvolacího soudu nelze považovat námitku promlčení uplatněnou pojišťovnou za rozpornou s dobrými mravy jen proto, že tvrzený nárok je dovozován z neplatné smlouvy. K této otázce se vyjadřoval již Ústavní soud, který zdůraznil, že „nelze ani a priori přijmout výklad, podle něhož účastník smluvního vztahu, který způsobil neplatnost smlouvy, se nemůže úspěšně bránit vznesením námitky promlčení." To dle Ústavního soudu platí zejména za situace, kdy klient pojišťovny netvrdil a ani neprokázal existenci smluvního ujednání mezi stranami sporu, které by ho alespoň částečně omezovalo v uplatnění jeho nároků plynoucích z uzavření smlouvy o investičním životním pojištění (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1984/22). V rámci tohoto řízení nevyplynulo nic, co by naznačovalo, že žalovaná jakkoli bránila žalobkyni ve včasném uplatnění jejího nároku, zejména po tom, co byla žalobkyní Pojistná smlouva již vypovězena, nebo, že by žalovaná udržovala žalobkyni v mylném přesvědčení, že jí uplatněný nárok uhradí dobrovolně (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2022, sp. zn. 33 Cdo 1243/2022). Námitku promlčení odvolací soud nepovažoval za rozpornou s dobrými mravy ani z důvodu žalobkyní tvrzené vědomosti žalované o neplatnosti všech smluv o životním pojištění, a tedy i o inkasu bezdůvodného obohacení. Jak již správně konstatoval soud prvního stupně, rozhodnutí, od nichž žalobkyně odvozovala vědomost žalované o neplatnosti pojistné smlouvy, se týkaly jiných pojistných produktů, navíc ne každou smlouvu o životním pojištění soudy shledají neplatnou (srov. z poslední doby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2025, sp. zn. 51 Co 17/2025, v němž odvolací soud shledal smlouvu o životním pojištění platnou). Odvolací soud proto ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že vznesení námitky promlčení ze strany žalované není v rozporu s dobrými mravy.

20. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud hodnotil rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku jako věcně správný, a jako takový jej také dle § 219 o. s. ř. potvrdil včetně akcesorického výroku o nákladech řízení. Odvolací soud pro úplnost dodává, že si je vědom toho, že soud prvního stupně přiznal žalované náhradu účelně vynaložených nákladů řízení před soudem prvního stupně v nižší výši, než jaká jí správně náležela podle příslušné vyhlášky. Nicméně vzhledem k tomu, že žalovaná se s přiznanou výší náhrady nákladů spokojila a nenamítala nesprávnost rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení, neměl odvolací soud důvod měnit výrok o nákladech řízení, a proto znovu o nákladech řízení nerozhodoval, respektujíc závěry stanoviska Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2025, sp. zn. Pl. ÚS-st. 60/24, jakož i dříve vydaný (byť již překonaný) nález Ústavního soudu ze dne 10. 4. 2024, sp. zn. I ÚS 1238/23.

21. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., neboť žalovaná měla v odvolacím řízení plný úspěch, a má proto proti procesně neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů účelně vynaložených v této fázi řízení. Náklady jejího právního zastoupení tvoří odměna advokáta dle § 6 odst. 1 a § 7 a. t., za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d), g) a. t. z tarifní hodnoty 70 000 Kč po 3 900 Kč (vyjádření k odvolání a účast na jednání soudu), tj. 7 800 Kč, včetně 2 náhrad hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 a. t., a částka odpovídající 21 % DPH z odměn a náhrad ve výši 1 827 Kč (8 700 x 0,21). Celkem tak žalované náleží na náhradu nákladů odvolacího řízení částka 10 527 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání pouze v případě, že na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. M.

Praha dne 18. června 2026

JUDr. Irena Nosková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. M.